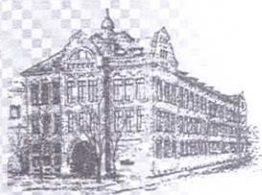

**Földes Ferenc Gimnázium
Évkönyve 2007**

Tartalom

Igazgatói köszöntő	4
Születésnap köszöntő	5
A negyvenötödik év... ..	6
A diákönkormányzat munkája 2006–2007	8
In memoriam.....	9
Eseménynaptár.....	14
MEP.....	28
ODK.....	33
Történelmi terepgyakorlatok	38
Kultúrtörténeti kirándulások	43
Belga diákcsere.....	48
Kulturális napi képes összefoglaló.....	51
A 2005/2006-os tanév versenyeredményei	55
A 2005/2006-os tanév sporteredményei	60
A 2006/2007-es tanév versenyeredményei.....	62
A 2006/2007-es tanév sporteredményei.....	66
12. A	68
12. B.....	78
12. C	86
12. E.....	96
12. H.....	104
Iskolánk tanári kara a 2006/2007-es tanévben	118
A diákönkormányzat vezetősége a 2006/2007-es tanévben	120
Iskolánk tanulói a 2006/2007-es tanévben	120
Az iskola irodai és technikai dolgozói a 2006/2007-es tanévben	130
2007-ben érettségizettek névsora	131
Köszönet.....	132

Földes
Ferenc
Gimnázium
Évkönyv

2007

A negyvenötödik év...

Érettségi után a negyvenötödik év nem kerek évforduló, de a beiratkozástól számított negyvenkilencedik már csaknem az. Sokadmagammal 1958 nyarán léptem be először a Földes Ferenc Gimnázium kapuján. Korábban értesítést kaptunk arról, hogy felvettek bennünket a nagyhírű intézetbe. Tanévnnyitó előtt – a beiratkozást előkészítendő – be kellett mennünk az iskolába, ahol adatokat vettek fel és többek között centiméterrel megmérték a „fejbőségünket”, akkor még fogalmunk sem volt, miért. Mi több, a mérés során egy magas, feltűnően vidám, szemüveges, teljesen kopasz, de időseknek nem tűnő úr – nem tudtam ki – harsány hangon megkérdezett: no és van valami abban az ötvenkét centiben? Nem értettem a kérdést, nem tudtam ki volt a kérdező, nem tudtam, minek kellett volna lennie az ötvenkét centiben. Szeptemberben aztán kiderült, hogy a diáksapkához vettek méretet, a kérdező Bándi Géza tanár úr volt és észnek, értelemnek kellett volna lennie az ötvenkét centiben...

Ha akkor nem volt, 1962-ben már volt értelem is, ész is, hisz négy esztendőn keresztül lelkiismeretes tanárok, matematikusok, hivatott irodalmárok, tudós biológusok, nyelvtanárok, kiváló testnevelők dolgoztak azon, hogy testben-lélekben pallérozott ifjak hagyják el a Földes Gimnázium falait. Akkor persze ez még nem volt világos, a pallérozás folyamata néha erőszaknak tűnt, sokszor csaknem ellenfelekként állt szemben diák és tanár.

A hat első osztály osztályfőnökei – Prókay László, Kilián István, Sallai Lajos, Oláh Miklós, dr. Csorba Zoltán, Timon Tivadar, Koszorús István – korban igen széles képet mutattak, volt közöttük nyugdíjhoz közeli és az egyetemről nemrég kikerült tanár. Később arra is adódott példa, hogy az egyetemen frissen végzett fizikatanárnőnk megmutatta, mit jelent az egyéniség, a pedagógia, hisz tizenhat éves kamaszokat kezdő tanárnőként kordában tartani nem volt utolsó mutatvány.

Igaz, korosabb tanáraink határozott szigorral alapozták meg a fegyelmet. Volt, aki végigkérdezte az osztályt, ki, honnan jött. Volt akit így szólított meg: „Maga rendes falusi gyerek, vagy peremvárosi csirkefogó?”. Magam is miskolci lévén lapítottam, hogy a csirkefogóságnak még a látszatát is kerüljem.

Tudtuk, hogy iskolánk négyszáz éves múlttra tekint vissza és mint a legnevesebb főgimnáziumot tartották számon. 1960-ban ünnepeltük a négyszáz éves évfordulót és az 1960–61-es tanévben jelentek meg a lányok. A szeptemberi tanévnnyitón már felsorakoztak az osztályok lent az udvaron, csak középen maradt két üres oszlopnyi hely.

És akkor a templom felőli boltív alól, az oldalkijáratból felvonultak a lányos osztályok, akkor láttunk először matrózbúzt a Földesben. Minden torokból egyszerre tört ki az ováció. Történelmi pillanat volt. Emlékezetes olyannyira, hogy több leány neve sokáig megmaradt az emlékeimben. Több mint harminc évvel később, 1994-ben a Miskolci Egyetem Gépészmérnöki Karának Dékáni Hivatalában egy anyuka egyetemista fiának intézte valamilyen ügyét. Közben kiderült, hogy Ő is a Földesben

Ahogy az évkönyveinkben már hagyomány, ebben az esztendőben is egy, a saját szakterületén nagyon jelentős sikereket elért egykori diákunkat kértük fel, hogy emlékezzen vissza az iskolánkban eltöltött évekre.

Dr. Döbröczöni Ádám, tanszékvezető egyetemi tanár, a Miskolci Egyetem Gépészmérnöki és Informatikai Kar dékánja

érettségizett. Visszaemlékezve az 1960-as tanévnnyitóra, kezdtem sorolni a lányokat. Az egyiknél az anyuka meglepetve ismert a saját nevére. Emlék, harminc év után...

Mi az, ami különösen hasznossá vált az itt tanultakból?

Szeretett magyar tanárom, későbbi osztályfőnököm „Az ember tragédiájá”-nak minden színéből négy sort kötelezően előírt az érettségire. E négy sorok idézése az elmúlt évek során vitákban komoly érvként működött, sokan mások ennyit sem tudtak, igaz van mérnök kollégám, aki az egész Tragédiát betéve tudja.

Beiratkozáskor a diákokat nyelv szerint is beosztották osztályokba. Engem francia nyelvű osztályba soroltak be, édesanyám mindent megtett, hogy angolt vagy németet tanuljak, de végül mégis a franciás osztályban maradtam. Nem bántam meg, mert minden tárgyból kiváló tanáraim voltak és az Európai Unió létrejötte után különösen fontosá vált a francia nyelv. Ez mindenképp előnyömmre vált.

Amikor a második osztályt befejeztük, matematika-fizika szakos osztályfőnökünk a Nehézipari Műszaki Egyetemre került. Nem felejtett el bennünket, érettségi előtt és egyetemi felvételi előtt mindazoknak, akik műszaki vagy természettudományos pályára készültek, saját lakásán díjmentesen nagyon hasznos előkészítőt tartott, aminek eredményeként sikeresen felvételiztünk.

Csak a saját osztályomból tizenhárman szereztünk mérnöki diplomát az akkori Nehézipari Műszaki – ma Miskolci – Egyetemen, gimnáziumi évfolyamomból többen tanszékvezetőként, professzorként dolgoznak ugyanott. A Gépészmérnöki és Informatikai Kar mai dékánjaként mindig megkérdezem a Földesből érkező diákokat, mi újság a gimnáziumban, kik tanították őket, kire emlékeznek a régiak közül. Sok kollégám van, akiknek gyerekei itt érettségiztek, kiváló eredménnyel, fényképük ma is az iskola falán függ. Mind a mai napig sok értelmes, tehetséges hallgatónk jön innen, remélem így lesz ez továbbra is.

Kedves Érettségiző Barátaim!

Nehéz életre szóló tanácsot adni. Minden bizonnyal sokan törekszenek tovább tanulni, és idővel mindenki állásba, munkahelyre kerül. A mai világban, aki dolgozik, reggeltől estig el van foglalva, sem kultúrálódni, sem ismerkedni, sem családot alapítani nem ér rá. Régen az volt a tanács: fiatalember, előbb a diploma, azután a házasság. Ma talán az a legjobb tanács, hogy diploma után minél hamarabb házasság, mert később nem lesz idejük párt keresni. És persze gondoskodjanak arról is, hogy az iskolákban legyenek diákok, azaz neveljenek szép, okos gyerekeket! Sokat!

Végezetül hadd soroljam fel az érettségi tablónkon szereplő tanárainkat: Dr. Csorba Zoltán, Oláh Miklós, Szabó Kálmán, Dr. Gyuris Jenőné, Gyárfás Imre, Próky László, Baczó Balázs, Polányi Imre, Tolnai Ferenc, Dr. Barzó Pálné, Csomós Nándor, Timon Tivadar, Imreh Zsigmond, Kádár Imre, Dr. Árokszállásy Zoltán, Osgyáni Zoltán, Tok Miklós, H. Kovács Mihály, Soóky István.

45 évvel érettségijük után Önök is sorolják fel tanáraikat és emlékezzenek az ímént felsorolt nevekre is, mert akkor az Ő életük már 90 évvel hosszabbodik majd meg. A tanárember jutalma – fizetsége (?) – az, hogy tovább él diákjainak emlékeiben. Önök is emlékezzenek sokáig tanáraikra, hogy az Ő emlékek is éljen és „a Földes” is virágozzék tovább!

Miskolc, 2007, április
Dr. Döbröczöni Ádám
1962-ben volt IV. D-s öregdiák